

IV

Tajemnice radosne

1. Zwiastowanie

Ponad dwa tysiące lat temu dokonana się w Nazarecie wielka tajemnica. Jak nauczał św. Jan Paweł II, Bóg w sposób nieoczekiwany wkroczył w życie Maryi. Objawił Jej przez archanioła Gabriela, że stanie się „Matką Syna, który będzie Mesjaszem, Pomazańcem Pańskim”. Papież przypomniał, że Maryja nie pytała o możliwość spełnienia obietnicy, a jedynie o sposób jej spełnienia. Jednocześnie wypowiedziała pełną wiary zgodę: „Oto ja, służebnica Pańska. Niech mi się stanie według słowa Twego”.

2. Nawiedzenie

W Ain Karim, w czasie spotkania z Elżbietą – jak rozważał św. Jan Paweł II – „niejako wybucha jasnym, ożywym płomieniem ducha” wyznanie wiary Maryi. Matka Pana pokazała, że Boża miłość przychodzi na ziemię jako niepojęty i nieodwracalny dar. Ojciec Święty przypomina, że Maryja wyśpiewała swoim sercem *Magnificat*, czyli radosny hymn uwielbienia na cześć Boga. Miała świadomość, że w Jej życiu dokonuje się spełnienie obietnicy danej przez Wszechmocnego.

3. Boże Narodzenie

Papież Polak nauczał, że Boże narodzenie jest przyjęciem człowieka „w całej prawdzie, w jego wielkiej godności obrazu i podobieństwa Bożego, ale także w jego dziedzicznej grzeszności, w jakiej Bóg przyjmuje człowieka”. Powtarzał również za aniołami: „Nie lękajcie się!”. I prosił: „Otwórzcie drzwi Chrystusowi”. Jakby chciał powiedzieć: Niech wasze serca będą jak betlejem-ska stajenka dla małego Jezusa i wszystkich, których inni przyjąć nie chcieli. Bo „w sercu chrześcijan każdy dzień jest Bożym narodzeniem”.

4. Ofiarowanie

Tajemnica ofiarowania w czterdziestym dniu po narodzeniu Dzieciątka Jezus, jak zauważył św. Jan Paweł II, „prowadzi nas wspólnie z Maryją i Józefem do świątyni jerozolimskiej”. To tam, „pośród rytuału przewidzianego

Prawem Mojżesza, nagle rozbrzmiewa głos starca” Symeona, który temu wydarzeniu nadał wymiar prorocki. Pod natchnieniem Ducha wskazał on na Dziecię Jezus jako na znak, „któremu się sprzeciwią”. W związku z tym także duszę Maryi przeniknie miecz cierpienia.

5. Odnalezienie

Opowiadanie o dwunastoletnim Jezusie w świątyni jerozolimskiej odkrywa dramat. Jak uczył św. Jan Paweł II, „ukazuje się On tutaj w swej Boskiej mądrości i zasadniczo jako Ten, kto naucza”. W ten sposób zapowiada ewangeliczny radykalizm, „który w obliczu bezwzględnych wymogów Królestwa wykracza ponad najserdeczniejsze nawet więzi ludzkie”. Papież podkreślił, że nawet Józef i Maryja byli „zatrwożeni i zaniepokojeni”, nie rozumiejąc słów Jezusa.

Tajemnice światła

1. Chrzest Jezusa

Nad brzegiem Jordanu, gdzie nauczał Jan Chrzciciel, pojawia się „młody Galilejczyk”, by przyjąć chrzest. W tym wydarzeniu, jak uczył św. Jan Paweł II, objawia się tajemnica Trójcy: „Ojciec – początek i źródło życia i świętości; Syn, który przyszedł na świat, aby uwolnić go od grzechu i śmierci; Duch Święty, który swoją mocą podtrzymuje dzieło odkupienia”. To wydarzenie ma także i nam uświadomić „znaczenie i doniosłość własnego chrztu”, by być mu wiernym w codziennym życiu.

2. Objawienie siebie na weselu

W Kanie Galilejskiej miał miejsce początek znaków. Wtedy to, jak uważał św. Jan Paweł II, „Chrystus, przemieniając wodę w wino, dzięki interwencji Maryi, pierwszej z wierzących, otwiera serca uczniów na wiarę”. Papież, mówiąc natomiast o Maryi jako pewnej drodze do Chrystusa, stwierdził: „Pobożność do Matki Pana, jeśli jest autentyczna, zawsze prowadzi do kształtowania naszego życia zgodnie z duchem i wartościami Ewangelii”.

3. Głoszenie królestwa Bożego

Jak nauczał św. Jan Paweł II, Jezus „jest Tym, który – ogłoszony przy chrzcie umiłowanym Synem Ojca – zwiastuje nadejście Królestwa, świadczy

o nim swoimi czynami, obwieszcza jego wymogi". Jezus dokonywał proklamacji Królestwa, jak przypomniał św. Jan Paweł II, „słowami oraz poprzez znaki łaski i miłosierdzia”. W tym celu przemierzał z apostołami oraz grupą usługujących kobiet miasta i wioski, przyciągając tłumy słuchaczy, licznych rozmówców i szukających uzdrowienia chorych.

4. Przemienienie

Wydarzenie z góry Tabor, jak nauczał św. Jan Paweł II, „jest nie tylko objawieniem chwały Chrystusa, ale także przygotowuje do doświadczeń Jego Krzyża. Wiąże się z »wejściem na górę« i z »zejściem z góry«”. Uczniowie Piotr, Jakub i Jan po tym szczególnym doświadczeniu mają powrócić, jak przypomniał papież, „do rzeczywistości codziennej” i tam w posłuszeństwie Jezusowi i wraz z Nim „wypełniać z trudem Boży zamysł i odważnie wejść na drogę Krzyża”. Na to Światło pochodzące z wysoka trzeba jednak się otworzyć, by dać się mu oświecić. Najwspanialszym przykładem otwarcia się na Chrystusowego Ducha jest Maryja, która stała się Jego najpodatniejszym narzędziem. Ale również każdy z nas ma się starać żyć w promieniach Bożej chwały. Możemy w Nim zajaśnieć Bożym pięknem, Bożym blaskiem, jak promieniowało nim oblicze Chrystusa w czasie przemienienia na górze Tabor. W wydarzeniu tym Chrystus objawił nam nie tylko oblicze Ojca, ale także prawdziwe oblicze człowieka żyjącego w bliskości z Bogiem.

5. Ustanowienie Eucharystii

„Eucharystia – jak pisał św. Jan Paweł II – to prawdziwa uczta, na której Chrystus ofiaruje siebie jako pokarm”. Jest więc, z woli samego Jezusa, pokarmem ludu Bożego w drodze do niebieskiej ojczyzny i uczta braterskiej miłości. Jak przypomniał papież: „Kto się karmi Chrystusem w Eucharystii, nie potrzebuje wyczekiwać zaświatów, żeby otrzymać życie wieczne: posiada je już na ziemi, jako przedsmak przyszłej pełni, która obejmie człowieka do końca”.

Tajemnice bolesne

1. Modlitwa w Ogrójcu

Jezus wyszedł na Górę Oliwną wraz z apostołami, by się modlić. Jak nauczał św. Jan Paweł II, „modlitwa w Ogrójcu tłumaczy się nie tylko w związ-

ku z męką i śmiercią krzyżową, ale także – nie mniej ściśle – z Ostatnią Wieczerzą”. Papież przypomniał, że modlitwa Jezusa w Ogrójcu otwiera nas na prawdę „o powołaniu i posłannictwie Syna, który przyszedł na świat, ażeby wypełnić ojcowską wolę Boga, aż do ostatniego »wykonało się«”.

2. Biczowanie

„Dramat Piłata – nauczał św. Jan Paweł II – kryje się w tym pytaniu: Cóż to jest prawda?”. Było to podstawowe pytanie o jego odniesienie do prawdy, a może próba „ucieczki przed głosem sumienia, które wzywało, by rozeznąć prawdę i pójść za nią”. Oskarżyciele Jezusa domagają się śmierci krzyżowej, chcą „wydać wyrok skazujący na niewinnego”. Na niewiele zdają się „półśrodki, do których ucieka się Piłat. Nie wystarcza okrutna kara biczowania wymierzona na Oskarżonemu”.

3. Cierniem ukoronowanie

Święty Jan Paweł II nauczał: „Kiedy Piłat wyprowadza Jezusa ubiczowanego i w cierniowej koronie, zdaje się szukać słowa, które w jego mniemaniu powinno przekonać tłum. Wskazując na Jezusa, mówi: »Oto Człowiek!«. Jezus stał się bliski wszystkim cierpiącym. Jak rozważał papież, „przybliżył się do świata ludzkiego cierpienia przez to, że sam to cierpienie wziął na siebie”. W ten sposób przypomniał nam, że cierpienie „zawsze jest próbą, czasem nad wyraz ciężką próbą, której poddane zostaje człowieczeństwo”.

4. Dźwiganie krzyża

Jezus, podążając na Golgotę, dźwigał krzyż, który jako znak hańbiącej śmierci był zarezerwowany dla najniższej kategorii ludzi. W tym kontekście św. Jan Paweł II mówił do wierzących: „Szymonie z Cyreny, bądź solidarny z człowiekiem, który cierpi! Pomóż mu. Zamień przymus zewnętrzny na wewnętrzną potrzebę serca”. Dzięki Chrystusowi, jak przypomniał papież, krzyż stał się kluczem. „Odtąd przy pomocy tego klucza człowiek będzie otwierał drzwi głębi Bożej tajemnicy”.

5. Ukrzyżowanie

Święty Jan Paweł II mówił, że najbardziej paradoksalny aspekt tajemnicy Jezusa „ujawnia się w ostatniej godzinie, w godzinie Krzyża. Jest to ta-

jennica w tajemnicy, którą człowiek może jedynie adorować na kolanach". Jezus Chrystus uczy nas poprzez swoje cierpienie wrażliwości, delikatności i współczucia, ukazując krzyż jako znak miłości bez granic. Jak przypomniał papież, „choć Jezus umierał pogrążony w otchłani cierpienia, modlił się jeszcze o przebaczenie dla swoich oprawców”.

Tajemnice chwalebne

1. Zmartwychwstanie

W dziejach zbawienia zmartwychwstanie Jezusa jest czymś wyjątkowym. Jak nauczał św. Jan Paweł II, „po ciężkim boju Chrystus powraca jako zwycięzca i przechodzi przez scenę historii, ogłaszając Dobrą Nowinę: »Ja jestem zmartwychwstaniem i życiem«, »Ja jestem światłością świata«. W ten sposób przynosi ziemi pokój, który stanowi owoc zwycięstwa „nad grzechem, śmiercią, które odniósł za ogromną cenę”. Ten pokój „jest głęboki i pełny, niesie pojednanie człowieka z Bogiem, z samym sobą i z całym stworzeniem”.

2. Wniebowstąpienie

Czterdzieści dni po swoim zmartwychwstaniu Jezus powrócił do Ojca. Wniebowstąpienie, mówił św. Jan Paweł II, stawia nas „w obliczu podwójnej tajemnicy: tajemnicy porządku i przeznaczenia przedwiecznie ustalonego przez Boga, który w swoim cudownym i dla nas niezbadanym planie wyznacza drogi, czas i rytm dziejów zbawienia oraz tajemnicy obecności Chrystusa w świecie ludzi za pośrednictwem Ducha Świętego”. Jezus, „wstępując do nieba, także i nam przygotował drogę”.

3. Zesłanie Ducha Świętego

Pięćdziesiątnica to początek publicznej działalności Kościoła. Jak nauczał św. Jan Paweł II, „Duch Święty zstępuje na apostołów i na Kościół, abyśmy odnawiając w Eucharystii pamiątkę śmierci Chrystusa, mogli uczestniczyć w nowym życiu Jego Ciała uwielbionego przez Ducha”. W ten sposób, mówił papież, Duch Święty przypomina, że „Ewangelii nie można narzucić, ale trzeba ją proponować, bo tylko wówczas, gdy zostaje przyjęta dobrowolnie i z miłością, może skutecznie oddziaływać”.

4. Wniebowzięcie

Święty Jan Paweł II nauczał, że „Maryja, w odróżnieniu od pozostałych chrześcijan, którzy umierają w stanie łaski Bożej, wraz z ciałem została wzięta do niebieskiej chwały”. Zasadniczą przyczyną wniebowzięcia jest Boskie macierzyństwo Maryi. Sięgając zaś do skarbcza Tradycji Kościoła, papież zauważył, iż „wniebowzięcie od zawsze stanowiło element wiary ludu chrześcijańskiego, który wierząc w wejście Maryi do chwały niebieskiej, głosił przez to uwielbienie Jej ciała”.

5. Ukoronowanie

„Maryja wzięta do nieba – uczył św. Jan Paweł II – zyskuje udział we władzy Syna i przyczynia się do wzrostu królestwa, uczestniczy w szerzeniu w świecie łaski Bożej”. Dzieje się to, jak przypomniał papież, ponieważ „Maryja, pozostając podporządkowana Chrystusowi, jest Królową, która posiada i sprawuje władzę nad wszechświatem udzieloną Jej przez Syna”. W ten sposób wzięta do chwały nieba Maryja dzieli się z ludźmi „życiem i miłością Chrystusa”.